

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA I PENALĂ

DOSAR NR. 49702/3/2010
(3717/2012)

DECIZIA PENALĂ NR. 170/A

Ședința publică de la 20 iunie 2013

Pe rol, soluționarea apelurilor declarate de inculpații **ȚURCAN OCTAVIAN**, **STOIAN ALEXANDRU** și **VÎNTU SORIN OVIDIU** și de contestatorii **POPA VIRGIL** și **POPA MARIANA DANIELA** împotriva sentinței penale nr. 671/02.10.2012 pronunțată de Tribunalul București - Secția a II-a Penală în dosarul nr. 49702/3/2010.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică de la 23 mai 2013, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la 6 iunie 2013 și apoi pentru azi, 20 iunie 2013 când, în aceeași compunere, a dat următoarea decizie:

CONSIDERENTE ,

Prin sentința penală nr. 671/02.10.2012, Tribunalul București - Secția I Penală a dispus:

1. În baza art. 264 C.p. cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.p. rap la art. 42 C.p. (3 acte materiale) condamnă pe inculpatul **VÎNTU SORIN OVIDIU**, la o pedeapsă de 2 (doi) ani închisoare.

Face aplicarea art. 71-64 lit a teza a-II-a , lit b C.p., ca pedeapsă accesorie.

În baza art. 65 C.p. interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a teza a-II-a , lit b C.p., pe o perioadă de 2 ani, după executarea pedepsei principale, ca pedeapsă complementară.

Constată că fapta pentru care inculpatul **VÎNTU SORIN OVIDIU** este condamnat în prezenta cauză este concurentă cu fapta pentru care același inculpat a fost condamnat la o pedeapsă de 1 an închisoare, prin sentința penală nr. 126/03. 02. 2012 pronunțată de Judecătoria sectorului 1 București, definitivă prin decizia penală nr. 1289/02. 06. 2012 pronunțată de Curtea de Apel București, prin raportare la dispozițiile art. 33 lit a C.p.

În baza art. 34 lit b C.p. contopește pedeapsa de 2 ani închisoare, aplicată în prezenta cauză, cu pedeapsa de 1 an închisoare aplicată prin sentința penală nr. 126/03. 02. 2012 pronunțată de Judecătoria sectorului 1 București, definitivă prin decizia penală nr. 1289/02. 06. 2012 pronunțată de Curtea de Apel București, urmând ca inculpatul **VÎNTU SORIN OVIDIU** să

fie condamnat la pedeapsa cea mai grea, de 2 (doi) ani închisoare.

Face aplicarea art. 71-64 lit a teza a-II-a , lit b C.p., ca pedeapsă accesorie.

În baza art. 65 C.p. interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit a teza a-II-a , lit b C.p., pe o perioadă de 2 ani, după executarea pedepsei principale, ca pedeapsă complementară.

În baza art. 88 C.p. deduce prevenția inculpatului pentru următoarele perioade: de la 09.09. 2010 la 16.09. 2010, de la 20.04. 2011 la 21. 04. 2011, de la 29.04. 2011 la 16. 06. 2011 si de la 21. 06. 2012 la zi, constatând că inculpatul VÎNTU SORIN OVIDIU este arestat în prezent, în executarea pedepsei definitive de 1 an închisoare aplicată prin sentința penală nr. 126/03. 02. 2012 pronunțată de Judecătoria sectorului 1 București, definitivă prin decizia penală nr. 1289/02. 06. 2012 pronunțată de Curtea de Apel București.

2. În baza art. 264 C.p. condamnă pe inculpatul ȚURCAN OCTAVIAN, la o pedeapsă de 1 (un) an închisoare.

Face aplicarea art. 71-64 lit a teza a-II-a , lit b C.p., ca pedeapsă accesorie.

În baza art. 81 C.p. dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei de mai sus, pentru un termen de încercare de 3 ani, conform dispozițiilor art. 82 C.p., calculat de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri.

În baza art. 71 pct. 5 C.p., durata suspendării condiționate a executării pedepsei, se suspendă si executarea pedepsei accesorii.

Atrage atenția inculpatului asupra prevederilor art. 83 C.p., 85 C.p. si art. 86 C.p.

În baza art. 88 C.p. deduce prevenția inculpatului ȚURCAN OCTAVIAN de la 09.09. 2010 pînă la 16. 09. 2010.

În baza art. 350 pct.1 C.p.p., menține măsura obligării acestuia de a nu părăsi țara.

3. În baza art. 26 C.p. rap la art. 264 C.p. cu aplic. art. 41 alin. 2 C.p. rap la art. 42 C.p. dispune condamnarea inculpatului STOIAN ALEXANDRU la pedeapsa de 1 (un) an si 6 (șase) luni închisoare.

Face aplicarea art. 71-64 lit a teza a-II-a , lit b C.p., ca pedeapsă accesorie.

În baza art. 81 C.p. dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei de mai sus, pentru un termen de încercare de 3 ani si 6 luni, conform dispozițiilor art. 82 C.p., calculat de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri.

În baza art. 71 pct. 5 C.p., durata suspendării condiționate a executării pedepsei, se suspendă si executarea pedepsei accesorii.

Atrage atenția inculpatului asupra prevederilor art. 83 C.p., 85 C.p. si art. 86 C.p.

În baza art. 88 C.p. deduce prevenția inculpatului STOIAN ALEXANDRU de la 09.09. 2010 pînă la 16. 09. 2010.

În baza art. 118 lit b C.p. dispune confiscarea specială de la inculpatul Vîntu Sorin Ovidiu a sumei de 50.000 euro, consemnată la CEC BANK cu recipisa de consemnare nr. ... și chitanța nr. ..., precum și suma de 20.000 euro depusă la BCR cu Ordinul de încasare din data de 08. 12. 2009 (fila 97 VOL I dos.u.p).

Respinge contestația formulată de contestatorii Popa Virgil și Popa Maria-Daniela împotriva ridicării sumei de 20.000 de euro de la contestatorul Popa Virgil, prin procesul-verbal de percheziție corporală din data de 03. 12. 2009 încheiat în baza ordonanței Parchetului nr. 1563/P/2009.

În baza art. 191 C.p.p. obligă fiecare inculpat la cîte 8.000 lei cheltuieli judiciare către stat.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel inculpații și numiții Popa Virgil și Popa Maria Daniela, care au criticat sentința pentru nelegalitate și netemeinicie.

Inculpatul Vîntu Sorin Ovidiu a invocat necompetența materială a Tribunalului București – caz de nulitate absolută prev. de art. 197 alin. 2 Cod procedură penală -, excepție invocată și în fața instanței de fond la termenul din 7 decembrie 2010, arătând că la acea dată nu era incident art. 35 alin. 5 Cod procedură penală, iar pentru existența acestei norme, ce se abate de la norma comună a competenței materiale este nevoie ca acele cauze să se judece în același timp pentru că excepția respectivă este plasată de legiuitor în secțiunea a treia, prin modul în care a plasat articolele respective, legiuitorul fixând această excepție de existența unor procese ce se judecă în același timp. S-a mai arătat că dosarul ce îl vizase pe PN -, persoana pentru care se pretinde că inculpatul ar fi comis acțiunile de favorizare fusese soluționat definitiv, astfel că nu exista situația reglementată de art.35 alin. 5 Cod procedură penală, solicitând desființarea sentinței și trimiterea cauzei spre competență soluționare în fond la Judecătoria Buftea, competența aparținând Judecătoriei Buftea.

Al doilea motiv de apel vizează greșita respingere a cererii de înlăturare a mijloacelor de probă administrate în mod nelegal, o parte din mijloacele de probă au fost administrate înainte de existența unui dosar penal, cu 2 luni înainte de sesizarea din oficiu de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Or, mijloacele de probă se administrează numai într-un cadru legal, ceea ce presupune existența unui dosar penal. S-a invocat faptul că în luna septembrie 2009, când s-a solicitat Înaltei Curți de Casație și Justiție să autorizeze înregistrările audio în dosar, pe rolul parchetului exista numai o lucrare și nu un dosar penal și au fost efectuate înregistrările în faza actelor premergătoare. Contrar majorității hotărârilor din jurisprudența română, în faza actelor premergătoare nu se pot administra decât mijloace de probă, administrarea probelor presupunând începerea urmăririi penale, iar înregistrările audio sunt mijloace de probă, astfel că parchetul a ignorat această situație și a dispus efectuarea unor înregistrări în faza actelor premergătoare. Pe de altă parte, înregistrările ce servesc în cea mai mare

măsură cauzei de față au fost solicitate în temeiul Legii nr. 51/1991 și Legii nr. 535/2004. Din examinarea dispozițiilor Legii nr. 51/1991 rezultă că în temeiul acestei legi nu pot fi efectuate decât interceptări și nu înregistrări și nici una dintre persoanele implicate în acest dosar nu a fost cercetată pentru infracțiuni la legea siguranței naționale și nici la legea combaterii terorismului astfel încât s-a săvârșit un abuz al organelor de urmărire penală, care au solicitat înregistrări în cauză, fără a exista un dosar penal, invocându-se două legi ce nu erau aplicabile în speță, infracțiunea de favorizare a infractorului nu poate fi asimilată nici infracțiunilor la care face trimitere Legea nr. 51/1991 și nici celor cuprinse în Legea nr. 535/2004. Pe de altă parte, deși existau autorizațiile emise de Înalta Curte de Casație și Justiție, procurorul a dispus cu titlu provizoriu înregistrarea unor convorbiri telefonice, care nu au fost depuse iar deklasificarea s-a făcut parțial și nu integral, așa cum se cere prin textul de lege.

Prin urmare, s-a solicitat în baza art. 64 alin. 2 Cod procedură penală înlăturarea acestor mijloace de probă, ca fiind obținute în mod nelegal.

Următorul motiv de apel vizează greșita condamnare a inculpatului pentru infracțiunea de favorizare a infractorului invocându-se faptul că în motivarea sentinței, instanța de fond a avut în vedere numai înregistrările obținute nelegal. S-au reținut trei acte materiale, solicitându-se să se țină cont de faptul că PN locuia în Indonezia cu toate formele legale cerute de legea locului, era înregistrat la Ambasadă, unde solicitase schimbarea pașaportului și în toată perioada de când se afla acolo a călătorit cu avionul în mai multe localități din acea țară iar dacă apelantul inculpat ar fi vrut să-l favorizeze pe PN, nu i-ar fi trimis o sumă de bani, pentru că trimiterea unei sume de bani cu un destinatar cunoscut însemna că aduce la cunoștința autorităților localizarea persoanei respective, solicitarea lui PN fiind făcută inculpatului pentru a-i remite o sumă de bani în scopul de a-și acoperi cheltuielile necesitate de asigurarea asistenței juridice, dar inculpatul Sorin Ovidiu Vîntu nu a reușit să-i trimită suma respectivă, plecarea lui PN a fost anterioară înștiințării că este învinuit, nu a avut legătură cu vreo sugestie făcută sau vreo determinare din partea inculpatului PN pentru ca acesta să părăsească România, astfel că nu se regăsește nici un element al infracțiunii de favorizare a infractorului.

Referitor la cel de-al doilea act material, constând în ajutorul bănesc în valoare de 20.000 euro pentru ca în luna decembrie părinții lui PN să se poată deplasa în Indonezia, s-a invocat faptul că parchetul a omis să arate care ar fi fost consecința remiterii acestei sume de bani pentru părinții persoanei favorizate pentru a se înțelege care sunt elementele constitutive ale presupusei infracțiuni. Faptul că părinții se deplasau în Indonezia făcea cunoscut autorităților române că PN locuia de mai mulți ani în Indonezia, iar referitor la ultimul act material al presupusei infracțiuni constând într-un ajutor de ordin moral, respectiv trimiterea unei persoane în Indonezia, care să îngreuneze procedurile de extrădare a condamnatului PN sau care să ajute la eliberarea acestuia din penitenciar. S-a invocat faptul că la acel moment PN se afla în custodia autorităților judiciare indoneziene și se declanșase

procedura extrădării iar susținerile că Sorin Ovidiu Vîntu ar fi trimis în Indonezia o astfel de persoană, nu sunt dovedite și chiar dacă s-ar fi dovedit, aceasta nu poate fi o faptă penală pentru că toate aceste demersuri erau unele legale și se circumscriau normelor de procedură penală din Indonezia.

S-a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței atacate și rejudecând, pe fond, achitarea inculpatului, ridicarea măsura sechestrului asigurător și disponibilizarea sumei consemnate la CEC, revocarea măsurii preventive de obligare a apelantului inculpat de nu părăsi țara, măsură ce a fost luată în urmă cu aproximativ 4 ani, în condițiile în care, până la acest moment, inculpatul este condamnat la o pedeapsă de 2 ani.

Inculpatul Turcan Octavian a solicitat în principal casarea cu trimitere spre rejudecare a cauzei având în vedere că mijloacele de probă au fost administrate de parchet cu încălcarea dispozițiilor legale, arătând că în faza de urmărire penală autorizațiile de înregistrare a convorbirilor ambientale și a perchezițiilor informatice s-au dat de Tribunalul București, în condițiile în care în cauză era începută urmărirea penală față de un avocat, instanța competentă fiind Curtea de Apel București.

În ceea ce privește nulitatea hotărârii apelate, a mai arătat că după pronunțare, instanța a repus cauza pe rol, fără citarea părților, la o cerere formulată de Penitenciarul Jilava și a pronunțat o hotărâre, ce face parte componentă din sentința atacată, cererea nefiind discutată în contradictoriu cu nici unul dintre inculpați.

În ceea ce privește acuzația adusă inculpatului, a arătat că acesta nu putea face transferul de bani de care este acuzat, nu a semnat dispoziția de plată a sumei de 50.000 euro către favorizatul PN, extrasul de cont și dispoziția de plată fiind semnate de M T, din declarațiile inculpatului, cât și din cele ale celorlalți inculpați rezultând că Turcan Octavian nu l-a cunoscut pe NP, nu i s-a solicitat vreodată să-i transfere acestuia vreo sumă de bani sau să îl ajute în vreun alt mod, iar înregistrările făcute de parchet înainte de începerea urmăririi penale vizau alte activități, alte relații existente între Sorin Ovidiu Vîntu și Turcan Octavian, care nu au nici o legătură cu PN, acuzația adusă fiind nefondată, astfel că a solicitat în subsidiar reținerea cauzei și achitarea inculpatului în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a raportat la art. 10 lit. c Cod procedură penală. Într-un al doilea subsidiar, dacă se va trece peste aceste aspecte, a solicitat reindividualizarea pedepsei, în sensul coborârii acesteia cât mai aproape de minimul general, cu menținerea modalității de executare.

Inculpatul Stoian Alexandru a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței primei instanțe și achitarea apelantului.

A invocat în esență aceleași motive de nelegalitate a sentinței ca și ceilalți inculpați, arătând că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii raportat la primul act material și referitor la cel de-al doilea act material reținut în sarcina sa soluția dispusă de procuror este nelegală, neputându-se dispune disjungerea față de persoana prin intermediul căreia s-a realizat favorizarea infractorului P., cauza trebuind să fie soluționată și analizată în ansamblul său, să se țină seama că anterior datei emiterii

rechizitoriului – 12 octombrie 2010 – Curtea de Apel București a soluționat recursul împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea măsurii arestării preventive față de cei trei inculpați, iar în acea hotărâre – definitivă la 16 septembrie 2010 – s-a arătat, în ceea ce-l privește pe inculpatul Stoian Alexandru, că nu există nici indicii și nici probe, iar de la acel moment nu s-a mai administrat nici o probă probele administrate în fața instanței de fond nu au confirmat susținerea din rechizitoriu, arătând că nici o persoană nu a declarat că Stoian știa ce se afla în plicul pe care i l-a înmănat fratelui lui NP, iar din probele administrate nu rezultă nici o legătură de cauzalitate.

Popa Virgil și Popa Mariana Daniela au solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței apelate, admiterea contestației și drept urmare, anularea măsurii ridicării sumei de 20.000 euro de la Popa Virgil prin procesul-verbal de percheziție corporală din 3 decembrie 2009, anularea măsurii asigurătorii constând în sechestrul înființat în prezenta cauză asupra sumei respective, anularea confiscării acestei sume de către instanța de fond și restituirea acestor sume către contestatori pentru reîntregirea patrimoniului acestora, pentru siguranța patrimoniului acestora, la care s-a atentat prin măsuri total abuzive.

Au arătat că pretinsa faptă, astfel cum a fost descrisă în rechizitoriu, respectiv fapta inculpatului Vîntu Sorin Ovidiu – de a-i preda contestatorului suma de 20.000 euro pentru ca acesta să o transmită fratelui său deținut în Indonezia, a fost întreruptă de organul de urmărire penală prin ridicarea lui Popa Virgil de pe stradă, acțiune începută și întreruptă, fapta rămânând în faza tentativei la infracțiunea de favorizare a infractorului, iar tentativa la această infracțiune nu e pedepsită de lege și nu poate constitui temeiul luării unei măsuri de siguranță împotriva contestatorului Popa Virgil. Împotriva contestatorului s-a început urmărirea penală pentru comiterea infracțiunii de măturie mincinoasă pentru că a refuzat să dea declarație împotriva fratelui său, acesta fiind un abuz, pentru a se lua măsura percheziției corporale, dat fiind faptul că această măsură nu se poate dispune decât dacă este începută urmărirea penală. Prin urmare, atâta timp cât percheziția a fost efectuată în cadrul unui proces început ilegal, lovit de nulitate, și măsura ridicării banilor în interesul cercetărilor este lovită de nulitate.

În cursul judecății apelului, a fost audiat inculpatul Țurcan Octavian, au fost depuse înscrisuri, Curtea respingând administrarea de alte probatorii pentru motivele arătate în cuprinsul încheierilor date în cursul judecății și asupra cărora apreciază că nu se impun precizări suplimentare.

Analizând actele dosarului prin prisma motivelor invocate și din oficiu sub toate aspectele de drept și de fapt, în conformitate cu disp. art. 381 alin. 2 Cod penal, Curtea constată:

Instanța de fond a analizat probele și a reținut în mod corect situația de fapt, probele administrate în cauză, atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul judecății în fond și apel făcând dovada, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că inculpații se fac vinovați de infracțiunile reținute în sarcina lor, pentru care au fost condamnați de instanța de fond.

Referitor la primul act material, Curtea constată că acesta constă în transmiterea efectivă, în luna noiembrie 2009, de către inculpații Vîntu Sorin Ovidiu și Țurcan Octavian a sumei de 50.000 euro în contul bancar al societății comerciale PT C. I. T. deschis în Indonezia, societate al cărei director este PN, suma de bani fiind transmisă pe baza unei înțelegeri anterioare dintre inculpatul Vîntu și persoana condamnată PN în scopul de a asigura sustragerea de la executarea pedepsei a acestuia din urmă, împrejurarea condamnării lui PN fiind cunoscută de inculpații Vîntu și Țurcan.

Curtea reține de asemenea că transferul bancar a fost realizat efectiv la cererea inculpatului Vîntu, de către inculpatul Țurcan Octavian, suma fiind virată în contul ... deschis pe numele PT C. I. T. la banca B.C.A.-K.B., BALI, INDONEZIA, prin intermediul societății comerciale R L. - CIPRU al cărei acționar este inculpatul Țurcan, care controlează societatea comercială F. CIPRU și prin aceasta și societatea comercială C.L..

Așa cum a reținut corect și Tribunalul, Curtea constată că la data de 9.10.2009, PN a avut o convorbire telefonică în care a „negociat” o sumă de bani anuală, respectiv 200.000 euro, cu inculpatul VINTU SORIN OVIDIU, ca ajutor necesar pentru a se ascunde în scopul de a nu fi descoperit de autoritățile indoneziene, inculpatul VINTU SORIN OVIDIU stabilind și modalitățile concrete de transfer al banilor, care să împiedice identificarea tranzacțiilor și a persoanelor implicate.

Curtea reține că din transcrierea interceptărilor discuțiilor telefonice dintre cei 2 rezultă fără echivoc că suma îi era necesară lui PN pe de o parte, pentru necesitățile uzuale și pe de altă parte, pentru plata diferitelor servicii care să determine împiedicarea prinderii sale de către autoritățile indoneziene. Aceste aspecte rezultă din chiar susținerile inculpatului VÎNTU SORIN OVIDIU care manifestă explicit intenția de a asigura ajutorul bănesc lui PN, în cuantum de 200.000 euro trimiși în tranșe pe parcursul unui an, scopul trimiterii acestei sume fiind împiedicarea prinderii lui PN, Curtea apreciind că nu se impune reproducerea discuțiilor telefonice față de redarea acestora în cuprinsul sentinței.

Derularea faptelor în acest mod rezultă nu doar din aceste convorbiri, dar și din documentele financiar - bancare transmise de autoritățile judiciare cipriote prin comisie rogatorie, referitoare la transferurile realizate de către societatea comercială C.L., documente care atestă că la data de 02.11.2009 a fost realizată o dispoziție de plată pentru suma de 50.190 euro, reprezentând suma brută care a fost transmisă în Indonezia, în contul ... aparținând societății PT C. Int T., înregistrată sub licența numărul ..., ce are ca director - acționar și pe PN și care are deschis acest cont la B.C.Asia. La data de 8.07.2010, potrivit comunicării efectuată de către Procurorul General al Republicii Indonezia nr. ... din 29.09. 2010 în cont se mai găsea suma de 783 USD. Din același document mai rezultă că în acest cont au fost realizate în total trei transferuri bancare, în perioada februarie - noiembrie 2009, reprezentând un total de 225.000 euro. În acest cont au mai fost realizate anterior alte două transferuri bancare, la data 17.02.2009, transferul realizat de

W. Ltd pentru suma de 150.000 euro, respectiv la data de 14.07.2009, transferul realizat de M B LL pentru suma de 25.000 euro.

De asemenea, acestea aspecte rezultă și din declarațiile lui PN, care recunoaște primirea sumelor de bani acordate, acesta declarând că sumele îi erau date însă în alte scopuri, mențiunile sub aceste aspecte nefiind reținute de Curte față de necoroborarea cu celelalte probe administrate.

Reținând că nu există dubii referitoare la transmiterea sumei de bani prin transferurile bancare astfel cum s-a arătat, Curtea apreciază că nici nu se impun discuții suplimentare, inculpatul Vîntu însuși negând doar natura transmiterii sumelor de bani și destinația acestora, recunoscând relația de prietenie pe care a avut-o cu PN, prin intermediul fratelui acestuia, Popa Virgil, care îi era foarte apropiat, inculpatul negând practic doar acele împrejurări care conferă caracter penal faptei sale, aspect care nu poate fi însă reținut de Curte.

Pe de o parte, Curtea reamintește că inculpatul Vîntu cunoștea extrem de bine situația juridică a lui PN, respectiv faptul că era cercetat într-un dosar penal și că în final acesta a fost condamnat la o pedeapsă de 15 ani închisoare deoarece în același dosar, față de inculpat cercetările au fost disjuse.

Pe de altă parte, Curtea reamintește că inculpatul Vîntu era direct interesat de menținerea în afara țării a lui PN față de împrejurarea că, urmare disjungerii cauzei, urmărirea penală continua așadar în ceea ce îl privea, astfel încât prezența lui PN și eventuala sa audiere în acea cauză putea fi în defavoarea sa. Acest aspect este cu atât mai evident cu cât s-a constatat că după extrădarea către România a lui PN, inculpatul Vîntu a și fost trimis în judecată pentru infracțiunile din acea cauză, în care a fost condamnat Popa și care s-a disjuns față de inculpatul Vîntu, interesul direct al inculpatului Vîntu în favorizarea lui Popa de a rămâne în afara țării fiind astfel dovedit.

Sușinerile inculpatului Vîntu în sensul că la momentul părăsirii țării de către PN acesta nu fusese condamnat nu au nici o relevanță în raport de datele la care s-au realizat transferurile bancare în sprijinul lui PN, date la care acesta era deja condamnat, aspect pe care inculpatul Vîntu îl cunoștea, esențial sub aspectul întrunirii laturii obiective a infracțiunii de favorizare a infractorului fiind cunoașterea de către inculpat a faptului că Popa a fost condamnat la data favorizării prin trimiterea sumelor de bani, iar cunoașterea este dovedită prin cele anterior arătate.

Referitor la sușinerile inculpatului Țurcan Octavian cu privire la nevinovăția sa raportat la acest act material, în sensul că nu putea realiza transferul de bani deoarece nu avea calitatea de a semna în societatea C.L., aspecte care rezultă, în opinia sa, din înscrisurile depuse, Curtea apreciază că nu pot fi reținute, din documentele aflate la dosar și din chiar înscrisurile depuse de inculpat rezultând că în perioada decembrie 2009-martie 2011, director era într-adevăr persoana indicată de inculpat în fața Curții, respectiv M T, însă secretar și drept de semnătură aveau acest director dar și societatea R. L., controlată de inculpat, așa cum rezultă din certificatul depus și din

înscrierile care arată persoanele cu drept de semnătură, printre acestea figurând și R. L., pentru suma în discuție.

Astfel, Curtea apreciază ca fiind dovedit primul act material infracțional (de favorizare) de ajutor care a fost realizat prin transmiterea efectivă a tranșei de 50.000 euro, care în luna noiembrie 2009 a intrat în contul bancar al societății comerciale P.T. C. I. T. deschis în Indonezia, la care PN este director și de unde acesta a ridicat banii, actul de favorizare fiind săvârșit de către inculpații Vîntu Sorin Ovidiu și Țurcan Octavian.

Referitor la cel de-al doilea act material, constând în transmiterea sumei de 20.000 de euro către PN, sumă predată la data de 11.11.2009 de către inculpatul Vîntu prin intermediul inculpatului Stoian lui Popa Virgil, fratele lui PN, și al cărei scop era același cu scopul sumei transferate anterior prin conturile bancare, respectiv împiedicarea prinderii lui PN și extrădării sale către România pentru executarea pedepsei de 15 ani închisoare, Curtea reține că la data de 11.11.2009, Popa Virgil s-a deplasat la reședința lui Vîntu și a preluat de la inculpatul Stoian atât suma de bani, cât și două bilete de avion pe numele părinților lui PN, aceștia urmând să se deplaseze în Indonezia în perioada 6.12.2009 -7.01.2010, activitatea de predare a sumei de bani către PN nerealizându-se ca urmare a surprinderii lui Popa Virgil și ridicării sumei de bani de la acesta de organele judiciare la data de 3.12.2009, acestea fiind găsite asupra sa la percheziția corporală efectuată.

În pofida susținerilor apărătorilor inculpaților, Curtea apreciază că faptele sunt dovedite, Curtea reținând de altfel că inculpații nu neagă nici un moment predarea sumei de bani în modul anterior arătat, dar neagă scopul în care se realiza predarea, respectiv sustragerea lui PN de la executare pedepsei, prin asigurarea financiară a condițiilor șederii sale în Indonezia.

Este adevărat că scopul în sine, fiind o chestiune imaterială, nici nu se poate dovedi printr-un act nemijlocit, palpabil, însă acesta poate fi determinat din ansamblul activităților desfășurate de inculpați și în mod indirect.

Curtea apreciază că scopul transmiterii sumei de bani a fost dovedit, reamintind că probele indirecte, coroborate între acestea și cu probe directe, fac dovada, dincolo de orice îndoială, a ceea ce rezultă din întreg ansamblul, probele indirecte și indiciile de săvârșire a faptelor convertindu-se, prin coroborare, în probe directe. Curtea arată în acest context că activitatea de transmitere a sumei de bani prin intermediul lui Stoian către Popa Virgil a fost determinată de aceleași interese ca și predarea sumei de 50.000 de euro, transferată prin unități bancare anterior, iar aceste aspecte rezultă din convorbirile telefonice, în care inculpatul Vîntu și PN discută fără echivoc despre transmiterea sumei de bani necesară lui Popa în Indonezia pentru a nu fi prins de autorități, inculpatul Vîntu asigurându-l pe Popa că îi va trimite bani, discuțiile telefonice dintre cei doi făcând referire directă la faptul că sumele să fie trimise prin transfer sau , în cazul de față, prin intermediul părinților lui Popa, cărora inculpatul Vîntu le-a cumpărat bilete de avion până la locul escalei și de acolo aceștia urmau să cumpere biletele spre Indonezia.

Natura discuțiilor dintre cei doi reflectă fără dubii scopul transmiterii lor,

acela al favorizării sustragerii lui PN. Transmiterea acestor sume de bani, negociate inițial atât sub aspectul cuantumului anual cât și în ceea ce privește modul de trimitere, sume revendicate, urmare negocierii, permanent de către condamnatul P, (inculpatul Vîntu nereușind întotdeauna să realizeze transferul de bani în mod facil) avea ca scop, așa cum arătam zădărnicierea prinderii persoanei condamnate PN. Cunoașterea împrejurării că autoritățile îl urmăreau pe PN dovedește o dată în plus care era scopul trimiterii banilor iar acest aspect rezultă în mod deosebit prin concordanța dintre ceea ce se discuta între cei doi la telefon și acțiunile ulterioare ale inculpatului Vîntu, adică fiecare convenție stabilită la telefon, care atesta nevoile financiare ale lui P pentru a nu fi prins, era urmată de demersurile efectuate de inculpatul Vîntu spre a transmite bani către acesta.

Or, aceste concordanțe cronologice și constanța lor în timp, discuții telefonice urmate de acțiuni concrete de trimitere a sumelor de bani, analizate în contextul în care PN era urmărit de autoritățile din România, aspect despre care face vorbire în discuțiile telefonice și de asemenea în contextul în care inculpatul Vîntu era cercetat în dosarul în care P a fost condamnat, dovedesc, dincolo de orice îndoială că scopul pentru care acesta îi trimitea sume de bani era acela de a favoriza sustragerea în continuarea a lui P și a împiedica extrădarea sa către România, deoarece lipsa lui P îl pune la adăpost în acel dosar.

Faptul că biletele de avion au fost cumpărate pe numele părinților lui PN nu face dovada, așa cum a susținut apărarea inculpatului Vîntu, că PN nu se sustrăgea, ci Curtea arată că dimpotrivă, decizia celor doi de a lua biletele doar până la punctul de escală dovedește exact intenția de inducere în eroare a autorităților, în cazul în care acestea urmăreau părinții condamnatului P, biletele spre Indonezia efectiv urmând a fi luate de la locul escalei, fiind evident că prin aceasta nu se putea determina destinația finală, iar acest mod de cumpărare era evident unul mult mai oneros, singura explicație pentru adoptarea unui astfel de mod de achiziție, cunoscându-se de la început destinația finală, fiind doar acela de ascunde de fapt această destinație finală de potențiali urmăritori, în cazul de față, autoritățile române.

Toate acestea rezultă din notele și actele de constatare referitoare la discuțiile înregistrate, care atestă că PN a solicitat inculpatului Vîntu Sorin Ovidiu să asigure părinților săi banii necesari pentru bilete de avion și odată cu deplasarea acestora în Indonezia, în perioada sărbătorilor de iarnă, să-i mai trimită o tranșă de bani la fel cu cea anterioară stabilind ca biletele să fie luate până la un punct de escală, iar pentru destinația finală să fie cumpărate pe loc, banii fiind predați părinților prin intermediul lui Popa Virgil.

De asemenea, aceste aspecte rezultă din procesul verbal de redare imagini care atestă că la data de 11.11.2009 Popa Virgil s-a deplasat ... la adresa indicată de inculpat, a sunat și din interior o persoană de sex masculin i-a deschis poarta, a intrat iar după câteva minute a ieșit și a plecat cu mașina, persoana care a predat plicul făptuitorului fiind inculpatul Stoian Alexandru, din procesul verbal de surprindere a lui Popa Virgil și de percheziție corporală,

care atestă că la data de 3.12.2009, asupra acestuia a fost găsită suma de 20.000 de euro, care îi fusese transmisă de inculpatul Vîntu prin intermediul inculpatului Stoian.

Referitor la participarea lui Stoian la acest act material, Curtea apreciază, ca și în cazul anterior, că nu se poate dovedi în mod direct și nemijlocit, printr-o acțiune efectivă împrejurarea că acesta cunoștea scopul trimiterii sumei de bani, dar, așa cum arătam și anterior, toată activitatea acestui inculpat, analizată prin coroborare și cu cel de-al treilea act material și în contextul naturii relațiilor dintre acest inculpat și inc. Vîntu, fac dovada că acesta cunoștea atât conținutul plicului înmănat lui Popa Virgil cât și destinația finală și scopul trimiterii sumei de bani. Curtea reține de altfel că apărarea sa a constatat în negarea în sine a cunoașterii conținutului plicului înmănat, aspect puțin probabil față de prezența sa constantă pe o perioadă mare de timp la locuința inc. Vîntu, față de natura relațiilor dintre cei doi, inculpatul fiind angajat al inculpatului Vîntu și plătit așadar de acesta, iar susținerile sale nu pot fi reținute în sine doar pentru că exprimă un conținut și doar pentru că acest aspect, al cunoașterii conținutului plicului, fiind o chestiune strict personală, nu putea fi cunoscută decât de inculpat însuși, care, în mod evident, nu se putea învinovăți. Susținerea sa de către inculpatul Vîntu este nerelevantă față de cointeresul acestuia în cauză și față, în mod deosebit, de faptul că această activitate a fost realizată de inculpatul Stoian la cererea și în sprijinul său iar o dovadă în plus că inculpatul Stoian cunoștea toate aceste aspecte o constituie și interpretarea convorbirilor telefonice desfășurate în legătură cu predarea plicului, despre care cei doi inculpați vorbesc la data la care inculpatul Stoian a fost chemat la Parchet, aceștia analizând care ar putea fi motivul citării, împrejurare în care inculpatul Vîntu își exprimă părerea că ar putea avea legătură cu predarea plicului la momentul vizitei lui Popa Virgil.

Curtea relevă odată în plus că inculpatul Stoian Alexandru este persoana de încredere a inculpatului Vîntu, care a efectuat multe activități pentru acesta, în diferite împrejurări, respectiv este șoferul său, paza sa de corp, cel care îl însoțește aproape pretutindeni, Curtea fiind în acord cu Tribunalul în sensul că unul din motivele pentru care acesta a solicitat ridicarea obligației de a nu intra în legătură cu inculpatul Vîntu a fost tocmai faptul că lucrează pe mașina acestuia și îl însoțește peste tot, deci măsura respectivă l-ar fi lăsat fără loc de muncă, și nu în ultimul rând, reamintește că acest inculpat era plătit de inculpatul Vîntu, fiind total dependent financiar de acesta, raportul de dependență generând de altfel și executarea de către acesta a tuturor ordinelor inculpatului Vîntu Sorin Ovidiu, influența acestuia putând fi extinsă și în prezenta cauză.

Susținerea apărătorului inculpatului Stoian, în sensul că de la data la care s-a respins propunerea de arestare sa anterior emiterii rechizitoriului din lipsă de probe și că de la acea dată nu s-a mai administrat nici o probă în ceea ce îl privește pe inculpat, este contrazisă imediat chiar de către apărător care a arătat în continuare că probele administrate în cursul judecății nu dovedesc vinovăția inculpatului, așadar se înțelege că totuși au fost administrate probe și

ulterior, iar pe de altă parte, Curtea reține că încheierile dispuse pe aspectul măsurilor preventive nu au autoritate de lucru judecat sub aspectul vinovăției, astfel încât nu se poate reține un asemenea argument față de împrejurarea că pe tot parcursul procesului se pot administra probe care să schimbe situația de fapt avută în vedere la fiecare termen la care se analizează măsura preventivă, Curtea reamintind de altfel apărătorului că ceea ce a determinat respingerea propunerii nu a fost lipsa indiciilor, încheierea reținând existența indiciilor de săvârșire a faptelor, aspect care a și determinat luarea unei alte măsuri, aceea a obligării de a nu părăsi țara. În orice caz, în cauza de față, Curtea reamintește că au fost administrate probe pe tot parcursul judecății în fond, nu numai în cursul urmăririi penale, astfel încât nu poate reține o asemenea susținere.

Referitor la cel de-al treilea act material, constând în actele de sprijin moral prin care s-a urmărit îngreunarea procedurilor legale de extrădare lui PN după prinderea și arestarea sa la data de 2.12.2009, prin îndrumarea persoanei trimise în acest scop în Indonezia de către inculpați asupra metodelor necesare pentru a-l scăpa pe condamnat de închisoare și a-l ajuta să rămână în Indonezia, Curtea reține că la data de 02.12.2009, autoritățile indoneziene au reținut la Jakarta persoana condamnată PN, aspect de care a fost informată familia și Popa Virgil l-a informat și pe inculpatul Vîntu Sorin Ovidiu, convorbirile telefonice relevând că de la data la care aceștia au cunoscut despre arestare, au efectuat demersuri, prin trimiterea unei persoane în Indonezia care să facă posibilă îngreunarea predării

Curtea reamintește în legătură și cu acest act material de interesul inculpatului Vîntu în menținerea la distanță a lui PN determinat de propria sa cercetare în dosarul în care Popa a fost condamnat și reține, în acord cu instanța de fond că implicarea inculpatului Vîntu în continuare în activitățile ilicite de îngreunare a executării pedepsei de către Popa sunt dovedite prin procesele verbale de redare a convorbirilor înregistrate, din care rezultă că la interval de câteva zile era încunoștințat de persoana de încredere aflată în Indonezia, despre stadiul demersurilor, intermediarul, față de care cercetările au fost disjuncte, arătând că a contactat oficialități ale statului indonezian, care i-au promis că vor determina punerea în libertate a persoanei condamnate, în schimbul unor avantaje materiale pentru indicarea cărora era folosit termenul de „cisterne”, care urmau să fie trimise într-un cont. Curtea reține, așa cum de altfel a arătat și a reținut corect instanța de fond, că pe parcursul discuțiilor au fost negociate condițiile în care aceste avantaje urmau să fie transmise în Indonezia și modul de transmitere, precum și faptul că toate aceste demersuri să fie cunoscute de inculpatul Vîntu, Curtea reține că inc. Stoian i-a comunicat inculpatului Vîntu demersurile întreprinse în Indonezia, Curtea apreciind că față de redarea mesajelor esențiale, respectiv a convorbirilor telefonice esențiale sub aceste aspecte de către instanța de fond în cuprinsul sentinței, nu se impune redarea și în prezenta decizie, fiind evident că toate aceste discuții, analizate coroborat, în contextul în care interesul inculpatului Vîntu a rămas același și în contextul activităților care s-au desfășurat, dovedesc,

dincolo de orice îndoială rezonabilă, vinovăția inculpaților și în ceea ce privește acest act material.

Curtea reține că, așa cum inculpatul Vîntu a procedat și în cazul înmânării plicului de bani lui Popa Virgil, acesta s-a folosit pentru intermedierea discuțiilor cu persoana trimisă în Indonezia de inculpatul Stoian, acesta fiind cel contactat de către persoana trimisă în acest scop, toate actele materiale fiind concentrate pentru identificarea „unor soluții” prin care persoana condamnată PN să fie eliberată din arest de către autoritățile indoneziene și să rămână în continuare în această țară, iar extrădarea în România să devină imposibilă sau mult îngreunată.

Referitor la acest act material, Curtea arată că rămâne lipsită de relevanță împrejurarea că PN a fost în final extrădat în România, ceea ce contează pentru reținerea infracțiunii fiind scopul zădărnicii executării pedepsei prin acțiunile desfășurate, infracțiunea de favorizare a infractorului fiind una de pericol, or, probele administrate, anterior menționate, discuțiile interceptate și redactate în procesele verbale de la dosar, atestă și dovedesc aceste aspecte fără echivoc.

Susținerile apărărilor inculpaților în sensul că nu se poate determina existența acestei infracțiuni față de nelegalitatea disjunerii cercetărilor în ceea ce privește intermediarul care a realizat efectiv actele de sprijin, nu pot fi reținute, având în vedere că modul de efectuarea urmăririi penale este determinat de procuror în raport de posibilitatea administrării probelor, iar în cauza de față, reținând motivarea soluției de disjungere față de acea persoană, respectiv rămânerea acesteia neidentificată, au impus procurorului practic soluția de disjungere. De asemenea, nici împrejurarea rămânerii acelei persoane neidentificate nu face improbabilă și cu atât mai puțin imposibilă existența infracțiunii, așa cum au încercat apărătorii să acrediteze, infracțiunea de favorizarea infractorului constând în ajutorul dat unui infractor fără o înțelegere stabilită înainte sau în timpul săvârșirii infracțiunii, pentru a îngreua sau zădărnici urmărirea penală, judecata sau executarea pedepsei ori pentru a asigura infractorului folosul sau produsul infracțiunii, modul de realizare putând îmbrăca cele mai diverse forme, de la ajutor material, așa cum s-a realizat în primele cazuri din prezenta până la ajutor moral, ca în situația de față, apărătorii neaducând practic nici un suport și nici un argument juridic pertinent în susținerea acestei teze.

Nici PN nu neagă existența acestei persoane, despre care face vorbire în declarațiile sale, raportându-se la cel pe care în discuțiile telefonice îl numea „generalul”, ca fiind chiar un general din Indonezia care deținea o casă de avocatură la ale cărei servicii intenționa să apeleze în mod legal, susținerea relativă la casa de avocatură nefiind dovedită și neputând fi reținută față de cele reținute din discuțiile telefonice, așa cum am arătat anterior.

Curtea constată de altfel că în principiu, atât inculpații cât și Popa Nicoale nu neagă situația de fapt reținută, ci doar acele împrejurări care dau caracter penal faptelor lor, recunoscând atât predarea /respectiv primirea unor sume de bani, dar arătând că toate acestea aveau în vedere fie desfășurarea

vieții uzuale a condamnatului, fie angajarea unui avocat, după arestare, și nicidecum îngreunarea prinderii sale și extrădării către România, apărările fiind formulate în funcție de stadiul procedurii de extrădare, apărări care nu pot fi reținute pentru toate considerentele arătate.

Curtea apreciază că instanța de fond a reținut în mod corect în ansamblul probator doar acele declarații care se coroborează cu celelalte probe administrate, în mod legal făcând aplicarea disp. art. 69 Cod procedură penală referitoare la valoarea probantă a declarațiilor inculpatului în procesul penal. De asemenea, în mod corect au fost înlăturate și declarațiile martorelor C A și PIA, care au arătat că primeau bani sporadic de la PN, având în vedere că din sumele trimise de inculpatul Vîntu o mică parte putea fi folosită de PN și pentru ajutorarea familiei sale din România, acesta putând constitui și un prilej de preconstituire de probe, însă această împrejurare nu dovedește că acesta avea resurse suficiente pentru a trăi în Indonezia, urmărit fiind pentru executarea unei pedepse de 15 ani închisoare, despre care cunoștea, astfel încât sumele de care avea nevoie pentru rămânerea sa pe teritoriul acestei țări, în aceste condiții, cu toate implicațiile pe care le presupunea aceasta, erau unele foarte mari, PN nedovedind că obținea asemenea resurse în Indonezia.

Pe baza acestor probe administrate instanța a reținut în mod corect și încadrarea juridică, faptele inculpatului VINTU SORIN OVIDIU constând în trei acte materiale de ajutor comise în perioada octombrie 2009 - ianuarie 2010, în baza aceleiași rezoluții infracționale, prin transmiterea din totalul sumei de 200.000 euro a două tranșe de 50.000 euro, respectiv 20.000 euro și în acțiuni de sprijin moral pentru a îngreuna executarea pedepsei de 15 ani închisoare la care a fost condamnat PN, prin hotărâre judecătorească definitivă și executorie întrunind atât sub aspectul laturii obiective cât și sub aspectul laturii subiective elementele constitutive ale infracțiunii de favorizarea infractorului în formă continuată prevăzută de dispozițiile art.264 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art.41 alin.(2) Codul penal, fapta inculpatului TURCAN OCTAVIAN constând în ajutorul dat începând cu luna octombrie 2009 prin transmiterea sumei de 50.000 euro pentru a îngreuna executarea pedepsei de 15 ani închisoare la care a fost condamnat infractorul PN, prin hotărâre judecătorească definitivă și executorie, întrunind atât sub aspectul laturii obiective cât și sub aspectul laturii subiective elementele constitutive ale infracțiunii de favorizarea infractorului prevăzută de dispozițiile art.264 din Codul penal, faptele inculpatului STOIAN ALEXANDRU constând în două acte materiale de ajutor comise în perioada noiembrie 2009 și decembrie 2009 – ianuarie 2010, în baza aceleiași rezoluții infracționale, prin ajutorul dat inculpatului VÎNTU SORIN OVIDIU și făptuitorului POPA VIRGIL prin înlesnirea transmiterii sumei de 20.000 euro care urma să parvină infractorului PN sau prin demersuri efectuate în scopul sustragerii infractorului de la raportul juridic de executare a pedepsei, întrunind atât sub aspectul laturii obiective cât și sub aspectul laturii subiective elementele constitutive ale complicității la infracțiunea de favorizarea infractorului în formă continuată prevăzută de

dispozițiile art.26 raportat la art.264 din Codul penal, cu aplicarea dispozițiilor art.41 alin.(2) cu referire la dispozițiile art.42 din Codul penal.

În baza acestor temeuri juridice, în mod corect cei trei inculpați au fost condamnați la pedepse cu închisoarea, la individualizarea cărora Tribunalul a ținut seama de disp. art. 72 C.p., reținând și dând eficiență atât circumstanțelor reale cât și celor personale, ale faptelor, respectiv inculpaților.

Referitor la criticile privind nelegalitatea sentinței, Curtea apreciază că acestea sunt de asemenea nefondate.

Susținerea relativă la incompetența materială a Tribunalului București de a judeca această cauză în primă instanță este nefondată, Curtea arătând că potrivit art. 35 alin. 5 Cod procedură penală, tănuirea, favorizarea infractorului și nedenunțarea unor infracțiuni sunt de competența instanței care judecă infracțiunea la care acestea se referă, iar dacă competența după calitatea persoanelor aparține unor instanțe de grad diferit, competența de a judeca toate cauzele reunite revine instanței superioare în grad.

Față de redactarea acestui text de lege, Curtea arată că, raportat la infracțiunile la care se reține că inculpații au favorizat se judecă în primă instanță de Tribunal astfel încât și competența de a judeca infracțiunea de favorizare a infractorului aparține Tribunalului.

Susținerea apărătorilor în sensul că pentru existența acestei norme este nevoie ca acele cauze să se judece în același timp pentru că excepția respectivă este plasată de legiuitor în secțiunea a treia, legiuitorul fixând această excepție de existența unor procese ce se judecă în același timp, nu poate fi reținută, fiind practic o adăugare la lege a unor condiții pe care legea însăși nu le prevede, nici unul dintre textele invocate de apărare neprevăzând că se impune ca judecarea cauzelor să se realizeze în același timp. În măsura în care legiuitorul ar fi avut în vedere o astfel de interpretare cu siguranță ar fi precizat-o în mod explicit și ar fi prevăzut-o ca excepție de la regula extrem de clară și neechivocă prevăzută. Faptul că se folosește timpul prezent nu are, în opinia Curții, nici o relevanță sub aspectul analizat, Codul în sine, ca sistem de reguli, folosind timpul prezent în ordonarea dispozițiilor prevăzute, un astfel de argument de interpretare gramaticală fiind excesiv și neadecvat față de ceea ce se analizează. Or, atât timp cât nici un text de lege nu condiționează ca judecarea inculpaților favorizați să se realizeze în același timp cu judecarea inculpaților care au favorizat, singura regulă impusă fiind cea referitoare la instanța competentă să judece, independent de factorul "timp", judecarea în oricare caz se desfășoară în fața instanței de același grad, fie împreună, fie separat, acest aspect neavând nici o relevanță.

În egală măsură, Curtea apreciază că nici Curtea de Apel București nu putea judeca această cauză în primă instanță, așa cum a susținut apărătorul inculpatului Turcan, față de împrejurarea că în cauză a fost cercetat și un avocat, atâta timp cât singurii inculpați trimiși în judecată în prezenta cauză au fost cei trei, și calitatea nici unuia dintre aceștia nu impunea ca judecata în primă instanță să se realizeze de Curtea de Apel, alte discuții asupra competenței neimpunându-se.

Susținerea apărătorului inculpatului Stoian, din motivele scrise de apel, susținere menținută de noul apărător care s-a raportat la motivele scrise, relativă la nulitatea încheierii de îndreptare a erorii materiale din data de 11.10.2012, după pronunțarea sentinței apelate, față de împrejurarea că nu se circumscrie cerințelor art. 195 C.p.p. și are în vedere aspecte de drept execuțional, nu poate fi reținută pe de o parte deoarece, chiar reală dacă ar fi, se referă la un alt inculpat, respectiv la inculpatul Vîntu, anularea mandatului de executare a pedepsei închisorii, omisă de instanța de fond, putând teoretic produce, cel mult, o nulitate relativă, care ar trebui dovedită sub aspectul vătămării produse și ar trebui invocată de către cel care teoretic ar putea suferi acea vătămare. Or, în cauza de față, Curtea constată că inculpatul Vîntu însuși nu a invocat-o, nici măcar după ce a luat la cunoștință de apărarea intereselor sale indirect de către alt apărător al altui inculpat. Pe de altă parte, această susținere este nefondată, deoarece anularea unui mandat de executare a pedepsei închisorii este în fapt o consecință firească a unei contopiri de pedepse dispuse de instanță, fiind chiar superfluu a mai fi menționată explicit în dispozitiv, aceasta decurgând din însăși soluția de contopire deja dispusă. Ca atare, procesul de contopire s-a realizat și consecința firească este anularea mandatului de executare a pedepsei închisorii nefiind incidentă în cauză vreo instituție de drept execuțional penal, așa cum eronat a susținut apărătorul inculpatului Stoian.

O altă critică a avut în vedere nelegalitatea mijloacelor de probă administrate deoarece o parte din mijloacele de probă au fost administrate înainte de existența unui dosar penal, cu 2 luni înainte de sesizarea din oficiu de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție iar în faza actelor premergătoare nu se pot administra decât mijloace de probă, respectiv faptul că înregistrările ce servesc în cea mai mare măsură cauzei de față au fost solicitate în temeiul Legii nr. 51/1991 și Legii nr. 535/2004 iar în temeiul acestei legi nu pot fi efectuate decât interceptări și nu înregistrări și nici una dintre persoanele implicate în acest dosar nu a fost cercetată pentru infracțiuni la legea siguranței naționale și nici la legea combaterii terorismului astfel încât s-a săvârșit un abuz al organelor de urmărire penală, arătându-se totodată că deși existau autorizațiile emise de Înalta Curte de Casație și Justiție, procurorul a dispus cu titlu provizoriu înregistrarea unor convorbiri telefonice, care nu au fost depuse iar declassificarea s-a făcut parțial și nu integral, așa cum se cere prin textul de lege. Prin urmare, s-a solicitat în baza art. 64 alin. 2 Cod procedură penală înlăturarea acestor mijloace de probă, ca fiind obținute în mod nelegal.

În ceea ce privește susținerea că probele administrate în faza actelor premergătoare nu pot constitui probe de care să se țină seama, Curtea arată că inclusiv Instanța supremă s-a pronunțat în mai multe rânduri în sens contrar.

Curtea reține că interceptările au fost încuviințate prin autorizațiile instanței de judecată, potrivit legii, or, exact convorbirile telefonice efectuate de la posturile telefonice utilizate de inculpatul Vîntu și PN. sunt relevante în

cauză, neexistând nici un motiv legal pentru a înlătura relevanța penală a unei convorbiri telefonice în ce-l privește pe interlocutorul persoanei cu privire la care există autorizație de interceptare, chiar dacă referitor la acel interlocutor nu există autorizare.

Reținând considerentele Î.C.C.J. din cuprinsul deciziilor prin care aceasta și-a exprimat opinia, concordantă cu a Curții, în sensul reținerii probelor administrate în faza de acte premergătoare, Curtea arată că ceea ce a urmărit legiuitorul prin introducerea art. 91¹ C. proc. pen. a fost reglementarea condițiilor în care interceptările și înregistrările audio sau video pot deveni probe și în măsura în care există autorizare legală pentru interceptarea convorbirilor de la unul din posturile telefonice de la care se poartă convorbirea, înregistrarea convorbirii este legală, convorbirea telefonică fiind exact un element de fapt care poate servi la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanelor și la cunoașterea împrejurărilor.

Este adevărat că nu putem admite ca urmărirea penală în integralitatea sa să se bazeze exclusiv pe interceptări telefonice, însă, contrar susținerilor apărătorilor în cauza de față, așa cum Curtea de altfel a analizat anterior, interceptările din cauză se coroborează cu celelalte probe administrate, și în mod deosebit, cu activitățile în sine efectuate de inculpați și de PN. În prezenta cauză interceptările și înregistrările telefonice se coroborează cu declarațiile lui Popa Nicoale, cu înscrisurile depuse, cu declarațiile inculpaților înșiși, doar elementul care determină caracterul penal fiind negat de aceștia.

Curtea apreciază că această chestiune, analizată în multe rânduri și cu privire la care Instanța supremă s-a pronunțat deja în multe decizii, este tranșată de practică, legalitatea interceptărilor și înregistrărilor audio sau video nefiind legată de începerea urmăririi penale, ci de respectarea condițiilor prevăzute în art. 91¹ C. proc. pen., respectiv existența unor indicii privind pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni; infracțiunile să facă parte din cele enumerate la alin. (2) al articolului; să fie necesare pentru stabilirea situației de fapt ori pentru identificarea sau localizarea participanților care nu ar fi posibilă prin alte mijloace ori cercetarea ar fi mult întârziată; ultima condiție fiind aceea a autorizării de către judecător iar în cauza de față, aceste condiții pentru interceptare și înregistrare au fost îndeplinite.

Referitor la împrejurarea că nici unul dintre inculpați nu a fost trimis în judecată pentru vreo infracțiune de terorism, pentru care se dispusese interceptarea, Curtea apreciază ca nerelevantă această împrejurare, pe parcursul întregului proces penal putându-se dispune schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care s-a început inițial urmărirea penală, în funcție de eventuale schimbări ale situației de fapt avute în vedere inițial, astfel încât, faptul că în final s-a dispus trimiterea în judecată pentru infracțiuni diferite de cele care au fost avute în vedere la momentul solicitării interceptărilor este legală, nefiind încălcată nici o dispoziție.

Sub aspectul criticilor aduse legalității ordonanței provizorii de înregistrare emise de procuror în pofida existenței unei autorizații emise de

Î.C.C.J. Curtea reține că, din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 91¹ și urm. C.p.p. rezultă că procurorul nu se afla în imposibilitate de a emite astfel de ordonanțe provizorii de interceptare conform art. 91² alin. 2 C.p.p., în cazurile de urgență temeinic justificate, nefiind încălcată nici o dispoziție legală și de altfel, de vreme ce există chiar autorizația necesară emisă de instanță nu se înțelege care este critica în fapt, fiind respectate toate condițiile legale pentru efectuarea înregistrării, iar susținerea referitoare la declasificarea parțială a unora dintre aceste înregistrări a fost determinată de faptul că este posibil ca și alte persoane să fi fost urmărite în baza aceluiași mandatelor de interceptare emise legal de judecător și vizează securitatea națională, iar acele persoane să nu fie părți în prezentul dosar, este firesc să nu fie furnizate informații cu privire la acestea, Curtea constatând că de fapt apărarea a invocat nelegalitatea tuturor actelor efectuate de procuror în cursul urmăririi penale, apărare de care Curtea însă nu poate ține seama față de toate considerentele menționate.

Critica apărării inculpatului Vîntu în sensul că nu se poate dispune judecarea inculpatului pentru o infracțiune de favorizarea infractorului față de împrejurarea că între timp inculpatul Vîntu a fost trimis în judecată pentru acea infracțiune în raport de care se reținuse favorizarea nu poate fi reținută. Curtea arată că, deși teoretic pot exista situații care să determine o asemenea imposibilitate de judecată, cauzele trebuie analizate distinct și în raport de actele materiale care se rețin a fi fost săvârșite în cauza de față și de asemenea în raport de factorul "timp", reținând datele săvârșirii celor două infracțiuni, Curtea apreciază că trimiterea în judecată în prezent a inculpatului Vîntu pentru infracțiunea de înșelăciune, cu privire la care a săvârșit favorizarea infractorului PN, nu are nici o relevanță asupra existenței infracțiunii de favorizare a infractorului. Infracțiunea de înșelăciune a fost săvârșită anterior, cercetările în ceea ce îl privește pe inculpat în acea cauză s-au dispus, în acest timp inculpatul PN a fost condamnat definitiv, cercetările referitoare la inculpatul Vîntu continuând, și în toată această perioadă, după condamnarea definitivă a lui PN, inculpatul Vîntu a efectuat acte specifice infracțiunii de favorizare a infractorului Popa, acte care exced total cadrului procesual din cauza în care cercetările față de inculpat s-au dispus, neavând nici o legătură cu acea infracțiune de înșelăciune. Mai mult decât atât, toate aceste acte de favorizare s-au desfășurat în timp mult după săvârșirea infracțiunii de înșelăciune, cele două infracțiuni păstrându-și o totală autonomie, fiind evident diferite sub toate aspectele, având autonomie proprie, astfel încât nu se poate reține că toată activitatea inculpatului Vîntu ulterioară condamnării lui PN ar trebui subsumată infracțiunii de înșelăciune pentru care a fost trimis în judecată în prezent, cu ignorarea și nepedepsirea unor acte materiale care în mod evident nu pot intra în conținutul constitutiv al infracțiunii de înșelăciune, Curtea apreciind că a răspuns în final tuturor solicitărilor invocate cu privire la nelegalitatea probelor și a urmăririi penale în cvasitotalitatea sa.

Curtea constată de altfel că apărarea nu a susținut acest motiv de apel

decât în scris, completând motivele inițial depuse iar oral, la momentul dezbaterilor pe fond, nu a mai fost invocat.

În ceea ce privește cererea de revocare a măsurii obligării de a nu părăsi țara, Curtea constată că aceasta a fost luată într-adevăr în urmă cu aproape 4 ani însă apreciază că în raport de împrejurarea că apelantul este condamnat, chiar nedefinitiv nu se impune revocarea acestei măsuri, inculpatul având posibilitatea ca în continuare să solicite instanței pe tot parcursul procesului penal, încuviințarea de a efectua anumite activități, dacă anumite interese medicale ar impune, fie revocarea măsurii.

În fine, referitor la ultimul motiv de apel, cel referitor la individualizarea pedepselor aplicate, motiv invocat de inculpații Țurcan și Stoian, așa cum arătam și anterior, Curtea apreciază că acesta este nefondat, pedepsele reflectând gravitatea faptelor și fiind aplicate în raport de contribuția diferită a fiecărui inculpat la săvârșirea acestor fapte, respectiv de gradul de participare, Curtea apreciind că în mod just s-au aplicat dispoziții diferite și modalități de executare efectivă diferite, neimpunându-se nici reducerea cuantumului pedepselor și nici schimbarea modalității de executare pentru nici unul dintre inculpați.

Curtea constată că s-a avut în vedere gradul de pericol social al faptelor comise, contextul social și modalitatea de operare, respectiv, împrejurarea că inculpații au căutat să zădărnicească executarea pedepsei unui infractor, cercetat într-un dosar de interes public general, dosar în care inclusiv inculpatul Vîntu era cercetat, pedepsele aplicate fiind în măsură să asigure scopul și funcțiile acesteia, pedeapsa fiind nu doar o măsură de reeducare, dar și un mijloc de constrângere, având și funcția de exemplaritate dar și pe cea de eliminare, toate acestea fiind respectate de către instanța de fond prin pedepsele la care s-a orientat.

Referitor la apelurile exercitate de contestatorii Popa Virgil și Popa Mariana Daniela, Curtea constată că acestea sunt nefondate, măsura dispusă de instanța de fond privind confiscarea sumei de bani găsite la Popa Virgil fiind legală, ridicarea sumei de 20.000 de euro de la contestatorul Popa Virgil, prin procesul-verbal de percheziție corporală din data de 03. 12. 2009, efectuat în baza ordonanței parchetului nr. 1563/P/2009 a fost legală, banii respectivi fiind dați de inculpatul Vîntu Sorin-Ovidiu, contestatorului Popa Virgil, cu ajutorului inculpatului Stoian Alexandru pentru a parveni infractorului PN.

Curtea reține că motivele de apel deși dezvoltate pe multe pagini se referă în esență la nelegalitatea măsurii față de lipsa oricăror probe că acea sumă ar fi fost cea predată de inculpatul Vîntu, or, asupra acestui aspect Curtea apreciază că nu sunt necesare precizări suplimentare față de recunoașterea primirii sumei de către Popa Virgil de la inculpatul Vîntu, cu scopul anterior analizat, împrejurare necontestată de inculpați, de PN, primirea sumei nefiind contestată de altfel nici de Popa Virgil, astfel încât critica nu poate fi reținută. Identitatea dintre bancnote este nerelavanță, însă Popa Virgil nici măcar acest aspect nu l-a probat, respectiv lipsa de identitate dintre bancnotele ridicate și cele primite de la inculpatul Vîntu. Suma de bani nu este

proprietatea contestatorilor, aceștia neavând un drept dovedit asupra acesteia, neproducând nici o dovadă că ar fi obținut într-un alt mod acea sumă sau că o dețineau în baza vreunui titlu legal și în contextul amintit, Curtea apreciază că sub acest aspect criticile nu sunt fondate.

Celelalte critici vizând nelegalitatea modului în care s-a realizat citarea sa la Parchet puteau constitui motiv de plângeri în fața organelor abilitate, însă Curtea arată că nu s-a dovedit în vreun fel că nu au fost respectate dispozițiile legale referitoare la citare, iar toate celelalte critici referitoare la nelegalitatea interceptărilor, abuzul exercitat prin începerea urmăririi penale față de Popa Virgil, nu pot constitui motive de apel față de soluția legală dispusă față de acesta prin rechizitoriu, calitatea sa în cauza de față fiind cea de martor, iar motivele de apel se limitează la dispozițiile instanței în ceea ce privește drepturile sale.

Reținând legalitatea soluției criticate, Curtea, în baza art. 379 pct. 1 lit. b Cod procedură penală va respinge ca nefondate apelurile declarate de inculpații VÂNTU SORIN OVIDIU, ȚURCAN OCTAVIAN și STOIAN ALEXANDRU și de contestatorii POPA VIRGIL și POPA MARIANA DANIELA împotriva sentinței penale nr. 671/02.10.2012 pronunțată de Tribunalul București Secția a II-a Penală în dosarul nr. 49702/3/2010. și în baza art. 192 alin. 2 Cod procedură penală va obliga apelanții inculpați la plata cheltuielilor judiciare către stat.

DISPOZITIV:

În baza art. 379 pct. 1 lit. b Cod procedură penală respinge ca nefondate apelurile declarate de inculpații VÂNTU SORIN OVIDIU, ȚURCAN OCTAVIAN și STOIAN ALEXANDRU și de contestatorii POPA VIRGIL și POPA MARIANA DANIELA împotriva sentinței penale nr. 671/02.10.2012 pronunțată de Tribunalul București - Secția a II-a Penală în dosarul nr. 49702/3/2010.

În baza art. 192 alin. 2 Cod procedură penală obligă apelanții inculpați VÂNTU SORIN OVIDIU și STOIAN ALEXANDRU la plata sumelor de câte 575 de lei fiecare cheltuieli judiciare către stat, din care câte 75 de lei, reprezentând onorariile parțiale ale apărătorilor din oficiu, se vor avansa din fondul Ministerului Justiției.

Obligă pe inc. ȚURCAN OCTAVIAN și contestatorii POPA VIRGIL și POPA MARIANA DANIELA la plata sumelor de câte 500 de lei fiecare cheltuieli judiciare către stat.

Cu recurs.

Pronunțată în ședință publică azi, 20 iunie 2013